

Federico García Lorca versei

Szürke-ágú gyalogszer

Te szürke ágú, szép gyalogszeder,
egy fürtödet, no, nyújtsd felém.

Vér s tüske. Jer, szívemre, jer,
hogyha szeretsz, szeretlek én.

Árnyékos, zöld gyümölcsödet
szép vadszeder, a számra tedd.

Félhomályban ölelve hosszan,
megölellek tövisbozótban.

Elmégy, szeder? Hová, miért?
Amit nem adsz: szerelemért.

Nemes Nagy Ágnes fordítása

A holdas hold románca

Tubarózsás krinolinban
jött a hold a rézhámorba.

A fiú csak nézi, nézi.

Ámul a fiú a holdra.

Szél támad és emelkednek
karjai a holdas holdnak,
s tömör ón-mellei tisztán
s buján előtolakodnak.

Hold, hold, fuss el, mert megjönnek
a cigányok, vetnek koncra,
szívedből is gyűrűt vernek,
fehér pénzt a nyakláncokra.
Gyerekek, addig hadd táncoljak
s ráhagylak a cigányokra,

megtalálnak itt az üllőn,
szemecskéid zárva, oltva.
Hold, hold, fuss el, én már hallom,
cigánylovak dobrokolnak.
Gyerek, ne dülj e fehérre
keményített sok fodornak.

Dobogott a síkság dobja,
verte lópaták galoppja.
Hámor homályán a gyermek,
szemecskéi zárva, oltva.

Olajfák közt a cigányok
bronzálomként lovagolnak.
Jönnek. Szemük félig húnyva,
de a fejük égbe horgad.

Jaj, de huhog az a bagoly!
Csupa jajszó a fa orma!
Sétál a hold föl az égre
egy kisfiú kezét fogva.

Rézhámorban a cigányok
sikonganak, háborognak.
Szél az őre, szél az őre,
szél az őre hámoruknak.

Nagy László fordítása

Alvajaró
románc

Gloria Ginernek és Fernando de los Ríosnak

Zöld, szeretlek, zöld, imádlak.
Zöld szél. Zöldbe borult ágak.

Bárka ring a tenger fodrán,
ló és lovas hegyre hágnak.
Lány álmodoz könyöklőben,
árnyék borul derekára,
zöld a haja, zöld a húsa,
hűlt ezüst a szeme-párja.
Zöld, szeretlek, zöld, imádlak.
Cigányhold süt cigánylányra.
Már minden a leányt nézi,
ő nem érzi, nem is látja.

*

Zöld, szeretlek, zöld, imádlak.
Dércsillagok vonulása,
uszonya a homály-halnak
virradatot hoz világra.
Im, a szelet, mint a smirgli,
érdes füge-lomb sikálja,
a hegy agavé-bozontja
nagy vadmacska borzas háta.
Ó, ki jönne? Honnan jönne?
Könyöklőben a lány árva.
Zöld a haja, zöld a húsa,
ecet-özön lett az álma.
Cimbora, én elcserélném
hátasomat a házával,
tükrével a kantárt, nyerget,
késemet a pokrócával,
mert én vérben lovagoltam
a cabrai hegyen által.
Kis cimbora, ha tehetném,
egyezséget kötnék bátran,
de én nem én vagyok immár,
és a házam se a házam.
Cimbora, a magam ágyán
illőn várnék a halálra,

vaságyra, ha ledűlhetnék,
jó hollandi gyolcs havába!
Mellem torkig fölhasítva,
ekkora a sebem, látja.
Lát a szemem barna rózsát
fehér ingen háromszázat.
Övkendőd is vértől bűdös,
dagadozik vérben ázva.
De én nem én vagyok immár,
és a házam se a házam.
Akkor menjünk föl a hegyre,
hegy-párkányok határába.
Hadd menjek föl a magasba,
föl a magas kő-hazába,
hold-párkányok alá menjünk,
vízömlésbe, zuhogásba!

*

Két cimbora megy a hegyre,
föl a magas kő-hazába,
elcsöppentett könnyük, vérük
azt az utat kicifrázza.
Imbolyognak bádog-lámpák,
borítják a tetőt lázba.
Fölsebzí a hajnal bőrét
üvegdobok roppanása.

*

Zöld, szeretlek, zöld, imádlak.
Zöld szél. Zöldbe borult ágak.
Két cimbora megy a hegyre,
hosszú ott a szél fuvása –
epe, ménta, bazsalikom
ízét szárítja a szájba.
Cimbora! A lányod hol van?
Hol a kesergő, az árva?

Várt az téged számtalanszor,
szüntelenül jöttöd várta.
Zöld könyöklőn arca harmat,
fekete volt haja sátra!

*

Ciszternában a cigánylány.
Síma vízen ring az árva.
Zöld a haja, zöld a húsa,
húlt ezüst a szeme-párja.
Fönn lebeg, mert a hold vette
fényes-jeges agyarára.
Édes lett az éj is végül,
mint egy kedves tér magánya.
Künn a kapun részeg zsaruk
zörömböltek, de hiába.
Zöld, szeretlek, zöld, imádlak.
Zöld szél. Zöldbe borult ágak.
Bárka ring a tenger fodrán,
ló és lovas hegyre hágnak.

Nagy László fordítása

(Szegedi Rádió, 1993)

Vissza [AZ IDŐ TÉRKÉPJELEI / Federico García Lorca](#) című oldalra